

tam odabent, alig bírtam kivenni őket a gyér lámpavilágnál. Egy szót se szóltam. Ők se. Behívtak, megszárogattak, a szoba közepén rőzsetüzet gyújtottak. Aztán gypjútakaróba burkoltak és lefektettek egy ágyra, illetve egy keretre vont hálóra. Ütemesen paskoltak és rám ültek. Aztán megkérdezték, jobban vagyok-e. Intettem, hogy igen. Étel és italt kínáltak. Intettem, hogy nem kérek. Akkor magamra hagytak és lefeküdtek, ki itt, ki ott. Zsibongó lázban töltöttem az éjjelt. Hiábavaló láz, gondoltam szomorúan. Az udvarban kóválygó bivalyokat verte a zápor; időnkint megpróbáltak betörni a házba, s majd hogy ki nem döntötték közben az ajtófélfát. Házigazdám ilyenkor fölkeltek, botot ragadtak és nagy kiáltozással kergették el őket.

Reggel tejjel kínáltak és némi étellel, de elutasítottam: a húsvéti nagymise utánig böjtölöm kellett. De szombattól fogva megengedtem magamnak, hogy igyam. Vízet kértem, s egyik kancsót a másik után öntöttem a számba, úgyhogy vendéglátóim egészen elképedtek. Úgy öntöttem számba a vizet, mintha köre önteném, s egyáltalán nem éreztem közben a szomjúság csillapításának örömét. Úgy folyt testembe a víz, akár egy ürbe.

Frissen, fényesen ragyogott a nap a letarolt, pocsolyákkal lyuggatott síkság fölött. A megtépett lombok közt énekeltek a madarak. Az utakat letépett ágak lepték, és rengeteg zöld mangó.

Holi ünnepe volt, hindu karneválféle, mikor vidáman hemperegnek az emberek a sárban. Ahogy egy falun áthaladtam, nagy csapat gyerek sereglett körém. Göröngyökkel dobáltak meg; szemem, szám, nyakam tele lett földdel. Mindegy, gondoltam, hiszen nem történt semmi.

A nap hátralévő részét barátaimnál töltöttem, egyedül a szobámban; a kópadlón feküdtem és ittam, ittam; úgy ittam a vizet, mintha maga az élet volna. Olyan voltam, mint a lábadozó, aki lassan visszatér az életbe, de semmi örömét sem leli benne.

Másnap a nagymise villanykörték apoteózisa volt, művirágok és viasz Szűzmáriák közt. Az angol hölgyek fölvtették suhogó selyemruhájukat, el-lepték a széksorokat, súgdolódtak. A hindu férfiak fehér vagy barna nadrágba bújtak és trópusi sisakot tartottak a kezükben. A plébános, kecskeszakállas olasz pap, pokoli kiejtéssel a pokolról prédikált, illetve szónokolt... *Agnus* után egy kellemetlenül éles hangú énekesnő sikoltozott.

Én pedig egy oszlopnak támaszkodva sírtam: sírtam az örömtől. Mert szívem forrásában most ott ragyogott az a fény, melyről utam során lépésről lépésre mindinkább lemondtam.

Szegedi Gergely fordítása

Igaz az, hogy: „*spiritus ubi vult spirat*”; sohasem tudjuk kierőszakolni a Lélek kegyelmi csodáját. Remélnünk kell, várnunk kell, könyörögnünk kell érte. Sohasem szabad azonban az ilyen reményből ürügyet teremtenünk arra, hogy misztikus letargiába süllyedjünk és abbahagyjuk a személyes erőfeszítést. Magunknak kell cselekvéshez látnunk, és csak ekkor várhatjuk joggal, hogy Isten velünk együtt cselekedjék.

Peter Wust